

serer, vil han kunne naa at blive 30, 35 eller 40 Aar, hvilken Aldersgrænse man nu end vil vælge at fastsætte . . . (K. M. Klavsen: Hvis han ikke dør forinden) . . . hvis han ikke dør forinden, men Døden rammer lige saa godt rige som fattige . . . (Borgbjerg: Nej, nej) . . . Jeg skal straks besvare de Indvendinger, det ærede Medlem fremkommer med. Det ærede Medlem skal, hvis han vil være taalmodig, faa fuldt Svar derpaa. Jeg siger: for saa vidt vedkommende ikke dør forinden — det kan jeg godt føje til —, vil en Aldersgrænse være lige for alle. At drage en saadan synes jeg derfor i og for sig maa siges at være meget demokratisk. Man kan jo saa spørge: Hvilken Betydning har det, nærmere beset, at man sætter en Aldersgrænse? Har det overhovedet nogen Betydning? Ja, det har stor Betydning, naar Grænsen sættes paa rette Maade, det er en given Ting, men det er en Skønssag, hvilken Grænse man vil sætte: Venstre har fundet, at 25 Aars Alderen kan være passende for Folketingsvælgerne; Socialdemokraterne mener, at man skal gaa ned til 21, Ungsocialisterne vil maaske finde, man skal gaa helt ned til 18 Aar. 25 Aars Alderen er for øvrigt den almindelige Valgrets alder i Europa; der er ikke mindre end 10 af de Stater i Europa, der har parlamentariske Forsamlinger, som trækker Grænsen ved det 25de Aar og derved mener at have samlet de fuldmyndige Vælgere blandt Mænd og Kvinder. Skulde jeg sige, hvilken Alder der var passende for Landstingsvælgere, vil jeg sige, som den ærede Ordfører for Venstre sagde for sit personlige Vedkommende, at man ikke skulde gaa over 35 Aar; thi deri har det ærede Medlem fra Kalundborg (Røde) Ret, at naar man kræver en Alder af 40 Aar, vil man, naar Medlemmerne af Landstinget vælges paa 8 Aar, først give en Aargang af Vælgere Valgret ved det 47de Aar, og det finder jeg er for sent. Siger man derimod 35 Aar, vil man efter en lignende Betragtning højst komme op til 42 Aars Alderen. Her finder jeg det da rigtigt at drage Grænsen, fordi Folk, naar de kommer op omkring 35—40 Aars Alderen, i Reglen er blevet bosiddende, har egen Dug og Disk, Kone og Børn. Baade Mænd og Kvinder i den Alder har gennemgaaet en Udvikling, som har modnet og

prøvet dem, og de tænker sig mere om i mange Forhold, end de har gjort som unge. Dette bevirker, at de bliver mere tilbageholdne og besindige. Denne min Opfattelse bestyrkes ved en Erfaring hentet fra Fagforeningslivet. Det viser sig alle Vegne, naar der er Tale om Strejker og Lockouter, at de gifte, ældre Medlemmer af Foreningerne er tilbageholdne, hvorimod de unge gaar paa med Dødsforagt, om jeg saa maa sige, de har ikke en saadan Følelse af Ansvar som de ældre bosiddende, gifte Medlemmer. Den nævnte Valgrets alder i Forbindelse med en Valgperiode paa 8 Aar tror jeg vil bevirke, at vi faar et Landsting, som er tilstrækkelig regulerende, uden at der opstaar nogen Fare for en Konflikt, allermindst naar Tingene ved Uoverensstemmelser om Finanslovsforslaget kommer til at stemme i Fællesskab.

Men saa kommer jeg til Indvendingerne, der er gjorte mod en saadan Valgrets alder, ganske særlig af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Han sagde, at en saadan Ordning ikke var tilstrækkelig demokratisk, for Erfaringen viste, at Folk i Arbejderklasserne ikke bliver saa gamle, som man bliver i de mere velhavende Klasser. Jeg har ikke undersøgt Statistikken paa dette Omraade, men jeg stoler paa det ærede Medlem; det samme maa jo imidlertid gælde, hvis man valgte 25 Aars Alderen: Naar de mindre velhavende ikke bliver saa gamle som de mere velhavende, faar heller ikke under denne Forudsætning alle Valgret i samme Tidsrum. Eller mener det ærede Medlem maaske, at man skal bestemme Aldersgrænsen under Hensyn til de forskellige Klassers Levetid? Nu siger man, at Præsterne lever længst. Lad os sige, de lever i Gennemsnit — jeg ved ikke, om det passer — 70 Aar, og at Arbejderklassen ikke kommer højere op i Gennemsnit end til 55 Aar, saa vil jeg spørge det ærede Medlem: Mener han da, at Præsterne hvis Arbejderne faar Lov til at stemme, naar de er 25 Aar, først skal have Lov til at stemme, naar de bliver 40 Aar? Hvis det ærede Medlem har en saadan Opfattelse, maa jeg ganske vist sige, at den fra et vist Synspunkt set kan siges at være meget demokratisk, men det er dog en Demokratiisme af en særegen Art. Naar det ærede Medlem vil fremhæve, at der endogsaa